

Sant Francesc Camps, patró dels investigats

DELIRANT I DELERÓS, FRANCESC CAMPS HA TORNAT A L'ESCENA POLÍTICA PER ARREMETRE CONTRA ELS QUI L'ACUSEN DE CONVERTIR LA VALENCIANA EN TERRA CORRUPTA. EL 22 DE FEBRER PASSAT OFERÍ EL COS AL MARTIRI I A LA HISTÒRIA.

Pensa que és la reencarnació del sant Job. Una resurrecció a la valenciana del fidel súbdit cristià convertit en joc de daus enmig l'insuportable tedi celestial. Ell, Francesc Camps, és l'escollit per sacsejar el gobelet des de qualsevol temps. Podria haver estat víctima sota les potes de l'elefant d'Anníbal o taciturn subaltern de braç de sant Vicent, manc de tota la resta del cos. O qui sap si socarrat a Xàtiva de tan aficionat a dipositar, en nom de la seua i castigada estirp, les mans damunt les flames. Per descomptat que hauria repartit la pesta negra per la València del segle XIV i una canonada del general Suchet l'hauria desballestat a la porta de Quart dos segles abans que fóra rehabilitada amb sobrecostos per bastir, presumptament!, la caixa B del grup municipal del Partit Popular.

Però situem-nos a la València de principis del XXI, un territori corcat de corrupció política i organitzacions criminals incrustades a l'Administració. Són prop de 400 quilòmetres d'ombra sobre el mapa. Sota els arrossars submergits s'incuben suborns i prevaricacions i els contractes públics es firmen amb suc de caqui enverinat. El finançament il·legal es mou veloç dins vagons que mai no descarrilen i el miracle dels pans i dels peixos esdevé xavalla en comparació del dels urinaris i les pantalles de vídeo durant la visita del successor de sant Pere. Tot gira a la inversa: les depuradores converteixen l'aigua en fang i els diners del Tercer Món empedren mansions sumptuàries.

I a la cúspide de tota la serralada podrida, Déu situa un innocent: Francesc Camps, president de la Generalitat Valenciana a les albors del segle indòcil, entre 2003 i 2011. Camps ha sublimat els cinc sentits en favor del benestar

SERGI
TARÍN

dels valencians i res no veu ni sent ni olorea de la monstruosa aluminosi que devora els fonaments del poder nadiu i que l'obliga a dimitir el 2011 acusat de rebre vestits a canvi d'obrir les portes del Govern a la trama Gürtel. En aquell judici li fou revelat el martirologi amb la lectura de "La ruta antiga dels homes perversos", de l'antropòleg René Girard, un retrat de Job sotmès a infinitud de penúries per posar a prova la fe en Déu. I un espill a les mans torrefactes d'un Camps conscient del veritable i transcendental missatge: et jutjaran per corrupte, però estaran aclarint el camí a la canonització.

Des de llavors, Camps ha viscut l'agonia de ser Camps. Tot i que el declararen no culpable, no recuperà els honors perduts. I Satanàs continuà apostant-li a Déu la fiabilitat del darrer apòstol. Ho féu amb el repudi dels seus, la soledat de la casa feta cova i amb un excrement gens metafòric dins la ta-

quilla de l'exclúsiu club de tennis. I tot i que les branques de la Gürtel mai no foren tan consistents que suportassen corda, pes i forca, el polític escollit acabà imputat per un forat de 45 milions en la Fórmula 1. Lentament, el turment li anà mastegant la carn i corbant l'esquelet. I el rostre se li féu inclement.

Aquesta és l'efígie de gòtic civil d'un Camps enfrontat a l'enèsima prova. Què hi ha més dolorós que diumenge, després de lloar Nostre Senyor, te telefone un periodista de la SER per preguntar-te si ets, tal com apunta la Guàrdia Civil, el gran recaptador de les cinc caixes negres del PP valencià sota investigació? Pot haver-hi un suplici superior a una manifestació de longituds tan avernals després dels salms a Severiano, Fortunat i Zacaries? Això va passar el 21 de febrer i l'irreductible penitent convocà una roda de premsa per negar-ho tot. Una cita en un hotel, ja que ni els vells companys del partit li volgueren prestar la seua.

Camps arremeté contra tots. Fiscals, jutges, policies, periodistes... Insectes en libació del seu dolor. I per damunt de tot, clamà contra l'esquerra radical, atea i comunista, aquella que no li pot a les urnes i que conspira a les sales de vista. Un excés de volum i prosa. Una davallada de simple mortal que ha oblidat que si Déu fa patir és per pur avorriment. Per això caldria demanar a Camps temprança i assossec, tal com exigeix la patrona de Casia. Ha de saber que les gravacions a periodistes i les peticions suïcides de segrest de diaris l'aparten del recte solc de la fe. Un camí de fertilitats espirituals i polítiques que apunten, qui sap, a la futura presidència de la Generalitat i, sobretot, a l'efemèride com a Sant Francesc Camps de l'Eixample, patró dels investigats.

Periodista